

Пето действие, трета картина

за пириество! Почивай, мъртъв братко,
от друг мъртвец погребан!

(Полага Парис в гробницата.)

Казват, бий

повер преди смъртта си много весел,
и лекарите веселост наричат
оная ситна искра от живот,
която не огрява в моя лиц,
като светкавица. — О, радост моя,
смъртта прехватна твоя аз, но тя
не разруши прекрасните нити,
и ти си пак каквато беше жива —
и значението на хубостта се все
над престелите руини страни,
над четните — там одето бедно живие
смъртта не е успяла да издигне.
Но в тая кръв Пибалт ми е погребан?
Какво възможие да ти въздам,
освен сга да умъртвя живота
на твоя враг с ръката, що в разцвет
на младостта те покоси! — Прощи,
приятелю! — О скъпа Жулието,
защо си тъй прекрасна и в смъртта?
Дали не стана твоя любовник тя?
Дали гудовицето те не пази
любовница, за да му бъдеш ти!
Ако това е вярно, аз на стража
при тебе ще заставам в тъмнината
и никога не ще напусна моя
дворец на мрачна нощ. Аз ще остана
при първите, твоите другарки.